

jego zastępcy. W razie równości głosów decyduje głos Naczelnego Dyrektora. W posiedzeniach Zarządu może brać udział z głosem doradczym przewodniczący Rady Nadzorczej lub jego zastępca oraz przedstawiciel Centralnego Związku Spółdzielczego.

§ 29. Niezależnie od ograniczeń, przewidzianych w ustawie z dnia 21 maja 1948 r. o centralach spółdzielczo-państwowych i w niniejszym statucie, zatwierdzenia Ministra Przemysłu i Handlu wymagają w szczególności sprawy dotyczące regulaminu Zarządu i Rady Nadzorczej oraz struktury gospodarczej i organizacji wewnętrznej Centrali.

§ 30. Jeżeli spółdzielnia, będąca członkiem Centrali, nie przestrzega przepisów ustawy statutu, uchwał Centrali, obowiązujących planów gospodarczych — Zarząd Centrali może albo zawiesić w czynnościach członków Zarządu Spółdzielni w trybie przewidzianym przez ustawę, albo też zażądać zwolnienia pracowników odpowiedzialnych za te przewinienia.

§ 31. Zarząd Centrali może uzależnić wykonywanie przez pracowników zrzeszonej spółdzielni funkcji szczególnie odpowiedzialnych od nadania tym pracownikom odpowiednich uprawnień.

Rodzaje pracowników podlegających temu przepisowi oraz sposób nadawania uprawnień ustali Zarząd Centrali w specjalnym regulaminie, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego.

IV. Organy Doradcze.

§ 32. Za zgodą Ministra Przemysłu i Handlu, powziętą po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego, Centrala może powoływać centralne i terenowe organy doradcze oraz ustalić ich zakres i sposób działania jak również sposób ich powoływania.

V. Fundusz i Rachunkowość Centrali.

§ 33. Kapitał zakładowy Centrali Spółdzielczo-Państwowej składa się z wkładów pieniężnych, majątku ruchomego i nieruchomego, wpłaconych lub wniesionych przez Skarb Państwa.

Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu ustali wysokość wkładu pieniężnego i oznacza majątek ruchomy i nieruchomy wniesiony przez Skarb Państwa.

§ 34. 1. Centrala ma zarząd i użytkowanie majątku nieruchomości oddanego jej protokólnie przez Skarb Państwa.

2. Majątek ruchomy Skarbu Państwa, znajdujący się w zarządzie i użytkowaniu Centrali, wykazuje się w bilansie Centrali tak, jakbyby stanowił jej własność.

3. Centrala może we własnym imieniu nabywać i zbywać majątek ruchomy oraz w ramach planu gospodarczego i finansowego majątek nieruchomy tudzież zaciągać zobowiązania.

Sprzedaż majątku nieruchomego własnego wymaga zgody Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 35. Centrala prowadzi rachunkowość zgodnie z wymogami obowiązującymi dla przedsiębiorstw państwowych. Bilans i rachunek strat i zysków po zaopiniowaniu przez Radę Nadzorczą zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu. Rokiem obrachunkowym Centrali jest rok kalendarzowy.

§ 36. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu i po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego wydziela z czystego zysku Centrali odpowiednią część zysku, powstałego z obrotu ze spółdzielniami, która ulega podziałowi w stosunku do dokonanego obrotu z Centralą między spółdzielnie będące członkami Centrali.

VI. Przepisy końcowe.

§ 37. Wymagane przez ustawę i statut ogłoszenia Centrali będą zamieszczane w Monitorze Polskim oraz w organie wskazanym przez Centralny Związek Spółdzielczy.

§ 38. Likwidacja Centrali następuje na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu wydanego po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego. W zarządzeniu tym Minister Przemysłu i Handlu wyznaczy likwidatorów oraz władze, instytucje i osoby, sprawujące nadzór nad likwidacją. Likwidacja zmierza do zakończenia interesów i działalności Centrali oraz zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa. Plan i sposób likwidacji na wniosek likwidatorów i po zaopiniowaniu przez organy nadzorujące zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu. Majątek Centrali po zaspokojeniu wszystkich wierzycieli i zakończeniu interesów i działalności podlega przekazaniu Skarbowi Państwa lub władzom, instytucjom albo przedsiębiorstwom wskazanym przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego.

§ 39. Zmiana statutu Centrali następuje na skutek zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego. Zmiana ulega wpisaniu do rejestru i ogłoszeniu w Monitorze Polskim i czasopiśmie, przewidzianym dla ogłoszeń spółdzielni.

§ 40. Centrala przestaje być członkiem Centralnego Związku Spółdzielczego z chwilą wykreślenia z rejestru spółdzielni.

VII. Przepisy przejściowe.

§ 41. Skład pierwszej Rady Nadzorczej Centrali wyznaczy w 3/4 Naczelną Radą Spółdzielczą, a w 1/4 Minister Przemysłu i Handlu.

Kadencja pierwszej Rady Nadzorczej trwa do czasu powołania Rady Nadzorczej w trybie § 20 statutu, nie dłużej jednak niż 2 lata.

Pierwsza Rada Nadzorcza wybiera Zarząd, zgodnie z przepisami statutu. Zarząd powinien przed upływem kadencji pierwszej Rady Nadzorczej zwołać Walne Zgromadzenie, zgodnie z przepisami niniejszego statutu.

Istniejące w dniu 1 lipca 1948 r. spółdzielnie wymienione w § 8 statutu stają się członkami Centrali z dniem 1 lipca 1948 r.

949.

ZARZĄDZENIE

MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 18 grudnia 1948 r.

w sprawie wyznaczenia cen w gazowniach prowadzonych przez samorząd terytorialny.

Na podstawie art. 2 ust. 4 dekretu z dnia 24 września 1947 r. o ustalaniu cen w przedsiębiorstwach prowadzonych przez Państwo lub samorząd (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 337) wyznacza się w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania następujące ceny za gaz w gazowniach prowadzonych przez samorząd terytorialny:

§ 1. 1. Za 1 m³ gazu

a) w gazowniach produkujących rocznie ponad 10 milionów m³ gazu oraz we wszystkich zakładach samorządowych rozdzielających gaz otrzymywany od innych dostawców — 13 zł.

b) w gazowniach produkujących rocznie mniej niż 10 milionów m³ gazu — 18 zł.

2. Za 1 m³ gazu dla instytucji i urzędów państwowych, jednostek Wojska Polskiego i Armii Radzieckiej — 15 zł.

3. Za 1 m³ gazu dla państwowych przedsiębiorstw przemysłowych przy zużyciu dla celów bezpośrednio produkcyjnych:

a) do 10 tysięcy m³ gazu miesięcznie — 15 zł.

b) powyżej 10 tysięcy m³ gazu miesięcznie — 9 zł.

4. Stała stawka miesięczna od każdego gazomierza wynosi:

a) w gazowniach produkujących rocznie ponad 10 milionów m³ gazu — 75 zł.

b) w gazowniach produkujących rocznie mniej niż 10 milionów m³ gazu — 50 zł.

§ 2. Zezwala się na utrzymanie pobieranych przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia cen wyższych od wyznaczonych w § 1 ust. 1 pkt. a) i b) — z wyjątkiem odbiorców wymienionych w § 1 ust. 2 i 3.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ w/z Wł. Wojski

Podsekretarz Stanu

MINISTER ZIEM ODZYSKANYCH

w/z J. Dubiel

Podsekretarz Stanu

950.

ZARZĄDZENIE

MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 18 grudnia 1948 r.

w sprawie wyznaczenia on'tat za korzystanie ze środków komunikacyjnych samorządowych przedsiębiorstw komunikacji miejskiej.

Na podstawie art. 2 ust. 4 dekretu z dnia 24 września 1947 r. o ustalaniu cen w przedsiębiorstwach prowadzonych przez Państwo lub samorząd (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 337) wyznacza się w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania następujące opłaty za korzystanie ze środków komunikacyjnych przedsiębiorstw komunikacji miejskiej:

§ 1. Normalna opłata wynosi:

za 1 przejazd tramwajem	15 zł.
„ 1 „ trolleybusem	20 zł.
„ 1 „ autobusem	25 zł.

§ 2. 1. Ulgową opłatą za 1 przejazd wszystkimi środkami komunikacji miejskiej z przesiadaniem lub bez przesiadania wynosi 5 zł.

2. Prawo do przejazdu za opłatą ulgową przysługuje jedynie:

a) pracownikom władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw, jeżeli są członkami związku zawodowego, oraz osobom wojskowym w służbie czynnej przy przejazdach do pracy i z powrotem w ilości 70 przejazdów bez prze-

siadania lub kombinowanych (z przesiadaniami) miesięcznie,

b) młodzieży szkolnej przy przejazdach do szkoły i z powrotem w ilości 70 przejazdów a młodzieży akademickiej 100 przejazdów bezpośrednich lub kombinowanych (z przesiadaniami) miesięcznie,

c) inwalidom wojennym i wojskowym powyżej 45% utraty zdolności zarobkowej oraz osobom pobierającym zaopatrzenie emerytalne i ociemniałym, o ile osoby te zamieszkują stale na terenie danego miasta, w wysokości maksymalnie 70 przejazdów miesięcznie.

3. Posłowie na Sejm oraz będący na służbie umundurowani funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej korzystają z przejazdów bezpłatnych.

§ 3. Zarządzenie niniejsze nie dotyczy miejskich przedsiębiorstw komunikacyjnych, działających na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o koncesjach na koleje znaczenia miejscowego i koleje miejskie (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 391), których taryfa opłat opiera się na podziale strefowym.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ w/z Wł. Wołski

Podsekretarz Stanu

MINISTER ZIEM ODZYSKANYCH

w/z J. Dubiel

Podsekretarz Stanu

951.

Z A R Z A D Z E N I E

MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ, ZIEM ODZYSKANYCH ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 grudnia 1948 r.

wydane w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Kancelarią Rady Państwa w sprawie taryf opłat rzeźniarskich dla rzeźni prowadzonych przez samorząd terytorialny oraz ich przeznaczenie.

Na podstawie art. 2 ust. 2 i 4 dekretu z dnia 24 września 1947 r. o ustalaniu cen w przedsiębiorstwach prowadzonych przez Państwo lub samorząd (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 337) oraz art. 19 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 454 z 1933 r.) w brzmieniu ustawy z dnia 1 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 132) zarządza się, co następuje:

Rodzaje opłat i świadczeń rzeźniarskich.

§ 1. Ustala się:

A. jednolite dla poszczególnych kategorii rzeźni (I—III) na terenie całego kraju taryfy opłat rzeźniarskich za świadczenia rzeźni w związku z dokonywanym ubojem zwierząt w rzeźni (taryfa I stanowiąca załącznik do zarządzenia),

B. wspólne dla wszystkich kategorii rzeźni niżej podane taryfy opłat, które pobierane będą przez zarządy rzeźni tylko w zależności od świadczonych usług:

- opłaty za korzystanie z taniej jatki (taryfa II),
- opłaty za korzystanie z hali hurtowej sprzedaży mięsa (taryfa III),
- opłaty za korzystanie z przedchłodni ponad 24 godziny po uboju, chłodni i zamrażalni (taryfa IV),
- opłaty za czynności dodatkowe i administracyjno-manipulacyjne rzeźni (taryfa V).

Taryfy II — V stanowią załącznik do zarządzenia.

§ 2. Wysokość stawek opłat rzeźniarskich jest ustalona na okres jednego roku kalendarzowego.

§ 3. Zmiana stawek opłat rzeźniarskich w okresie ich obowiązywania może nastąpić tylko w przypadkach wyjątkowych i gospodarczo uzasadnionych przy zachowaniu trybu wymaganego dla ustalenia powyższych taryf zgodnie z dekretem z dnia 24 września 1947 r.

§ 4. Pobieranie wyższych opłat od ustalonych w załączonych taryfach jest zakazane.

§ 5. Pobieranie opłat i świadczeń nie ustalonych w załączonych taryfach jest zabronione. Nie dotyczy to opłat pobieranych za badanie urzędowe mięsa, nie przewidziane w zarządzeniu niniejszym. Opłaty za takie badania reguluje zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 20 grudnia 1948 r. (Monitor Polski Nr. A-85, poz. 953).

§ 6. Wzbronione są jakiekolwiek świadczenia na rzecz pracowników rzeźni ze strony klienta, jak też przyjmowanie takich świadczeń przez pracowników.

§ 7. Kwoty uzyskane z opłat rzeźniarskich, po potrąceniu kosztów eksploatacyjnych i kosztów związanych z urzędowym badaniem, winny być — aż do czasu dostosowania urzędów rzeźni pod względem technicznym i sanitarnym do wymagań, ustalonych przez powołane do tego władze, dla poszczególnych kategorii rzeźni — obracane wyłącznie na doprowadzenie urzędów do wymaganego poziomu. Nie będą do nich miały zastosowania przepisy ostatniego za-

nia art. 18 ust. 1 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr. 40, poz. 199) z późniejszymi zmianami. Pochodzące stąd nadwyżki z opłat rzeźniarskich będą odprowadzane na powyższe cele inwestycyjne i pozostawać będą na specjalnym koncie inwestycji rzeźniarskich.

§ 8. Z chwilą wprowadzenia jednolitego planu kont dla przedsiębiorstw samorządowych wpływy z opłat rzeźniarskich będą księgowane zgodnie z wymogami jednolitego planu kont, a do tego czasu księgowane będą z uwzględnieniem działów przyjętych niniejszym zarządzeniem.

§ 9. Opłaty rzeźniarskie, ujęte w taryfie I, winny być pobierane przez zarząd rzeźni w stosunku do wagi żywej zwierzęcia, ustalonej w rzeźniach przy pomocy wag pomostowych. W rzeźniach III kat. nie posiadających odpowiednich urządzeń wagowych, do czasu zainstalowania takich urządzeń dozwolone jest pobieranie podanych w taryfie opłat od sztuki.

§ 10. Opłaty rzeźniarskie ustalone w taryfie I-szej pobiera się za:

- korzystanie z urządzeń rzeźni oraz urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa (grupa A),
- robociznę (grupa B).

Grupą A objęte są następujące świadczenia rzeźni: przetrzymywanie zwierząt w pomieszczeniach rzeźni przez 24 godziny przed ubojem, korzystanie z urządzeń rzeźni przy uboju i opracowaniu zwierząt, przetrzymywanie mięsa w przedchłodni przez 24 godziny po uboju, unieszkodliwianie mięsa warunkowo zdatnego, postępowanie z mięsem uznawanym za warunkowo zdatne, mniej wartościowe lub niezdatne do spożycia, a ponadto urzędowe badanie zwierząt rzeźnych przed ubojem, nadzór w czasie uboju i badanie mięsa po uboju, dokonany w tej samej rzeźni.

Grupą B objęta jest robocizna, związana ze wszystkimi wyżej wyszczególnionymi czynnościami, a w szczególności: ubicie zwierzęcia, oparzanie świń, oczyszczenie wewnętrzne i zewnętrzne, opracowanie, zdejmowanie skóry, przepołowienie lub poćwiartowanie tuszy, przetransportowanie mięsa do hali lub chłodni oraz na taniej jatkę.

Za urządzenia i robociznę przy zdejmowaniu skór świńskich i zdejmowanie skór z cieląt dostarczanych spoza rzeźni pobiera się oddzielne opłaty od właścicieli zwierząt (w/g taryfy V).

§ 11. W pobieranej opłacie w/g taryfy I-szej stawka za świadczenia grupy A stanowi 75%, a grupy B — 25% w stosunku do całej opłaty.

§ 12. W rzeźniach, w których robocizna wykonywana jest przez właścicieli zwierząt, opłata rzeźniarska za dokonanie uboju wynosi 75% całej opłaty, wymienionej w taryfie I-szej.

§ 13. Rzeźnie, w których robocizna wykonywana jest całkowicie (§ 10) nie przez własny personel, lecz przez zespoły postronne, winny pobierać na rzecz pracowników dokonywających uboju 25% całej opłaty, a uzyskane w ten sposób kwoty przekazywać w terminach umownych właścicielom zarządom spółdzielczych grup ubojowych względnie pracownikom. Pobieranie tych opłat przez pracowników bezpośrednio od właścicieli zwierząt rzeźnych jest zabronione.

§ 14. W gminach nie uprawnionych do wyznaczania własnego organu urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa potrąca się — z opłat pobieranej za świadczenia grupy A — także za urzędowe badanie w wysokości 20% w stosunku do całej opłaty ustalonej w taryfie I.

Zainkasowane z tego tytułu kwoty zarząd rzeźni przekazuje związkowi samorządowemu, który wyznaczył dla rzeźni organ urzędowego badania. Kwoty te należy przeprowadzić w rachunkowości rzeźni przez oddzielne konto.

Powiatowy związek samorządowy zużytkuje tę sumę, po pokryciu wydatków związanych z urzędowym badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa, zgodnie z zasadą wyrażoną w § 7 zarządzenia, na doinwestowanie rzeźni znajdujących się na terenie powiatu.

§ 15. W taryfie II zawarto opłaty za korzystanie z taniej jatki. Zarząd rzeźni winien potrącić z kwoty uzyskanej ze sprzedaży zakwestionowanego mięsa lub produktów należności za użytkowanie taniej jatki i sprzedaż mięsa, licząc od 1 kg. Na straty przy cięciu i rozważaniu mięsa odliczyć wolno do 4% wagi mięsa, przeznaczanego do sprzedaży w taniej jatce. Przewóz mięsa, skierowanego do taniej jatki czynnej przy rzeźni, w której dokonano uboju lub innej, odbywa się na koszt rzeźni dokonywującej uboju.

§ 16. Kwotę pozostałą po potrąceniu opłaty za czynność w taniej jatce (§ 15) Zarząd rzeźni winien bezzwłocznie wypłacić właścicielowi towaru.

§ 17. Opłaty taryfy III pobiera się w hali sprzedaży hurtowej za dzierżawę jatki, haka lub wózka biegowego (suwakowego, stalowego).

Opłata może być pobierana za dobę, miesiąc, a za dzierżawę jatki również za rok. Użycie wózka biegowego, służą-